

прі човни плвуть великі і багато їх. Сидять у них люди та все озброєні. Дорога на них зброя, на сонці сяє, як огонь горить а люди ті все розбійники, злодюги. На першому човні отаман стоїть, хижим оком на береги подивляється, пишну країну та багату бачить він перед собою, на великій березі місто славне та багате роскинуло ся, люду торговельного багато снує, а військо руське на чатах стоїть, грабувати не дає. Бачить отаман, що не сила його, тай думає хитроцями підійти, а сатана уже коло нього стоїть на ухо шепче та раду дає. Виходить отаман на беріг, подарунки з собою несе, старшим людям в пояс кланяється і таке до них слово тримає: Гуляв, каже, я багато по світах, одних грабував, других боронив, а спуску нікому не давав, проте такого города гарного як Київ не бачив ще і жаден нарід мені так не подобав ся, як ваш київський руський.

Зрадили сьому слову люди, витають його, в гості запрошують, годують, старими медами напозають, а проте з його ватаги очий не спускають, не вірять, чужим людям. По бенкеті умовляється отаман з міщанами і з селянами, що на